

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FÖRTUNNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

— Ingen alls, herre.

— Hur kan du då våga lemna din post der-
uppe? Har du förräderi i sinnet, din usling?

— Jag? — ropade karlen förskräckt. —
Hur skulle väl något sådant kunna falla mig in,
mästare? — Kaptenen lofvade vara här sednast
kl. nio och det är redan en timma öfver midnatt.
Jag tänker, att ovädret har väl uppehållit honom.

— Redan ett! — mumlade mästare Eudes, efter
det han med stränga ord hade entledigat utkiken.
— Hvad månne väl hafva hänt dem? — O!...
och denna kvinna, som jag ej kan få att tala! —
fortfor han med en grym blick på Alda — Mina
söner!... Om de skulle vara döda!... Döda, alle-
sammans! — Dock, det är icke möjligt: planen
var så beundransvärdt väl anlagd — Nej, deras
djerfhet måste hafva segrat och vår makt står då
fastare än någonsin. — Men — hvarför komma
de då icke?

Han vände sig åter till de slumrande flickorna,
dröjde några ögonblick hos Diana, fattade hennes
arm, hvilken nedsjönk styf och orörlig som ett
liks, och skakade på hufvudet med en blick full
af förakt.

— Ett dåligt subjekt — mumlade han. —
Ingenting att vinna, annat än stelkramp. Endast
på kroppen förmår jag att verka — icke alls på
själen. — Men den här... ack, om jag kunde få
hennes till att tala!

Han stod lutad öfver Alda och började sina
magnetiska manipulationer, ehuru med lika liten
framgång som förut. Den olyckliga unga flickans
kropp vred sig under de hiskligaste konvulsioner;
men de enstaka ord och afbrutna meningar, som
han förmådde aftvinga henne, förkunnade städse,
att Alda, ehuru försatt i ett tillstånd af clairvo-
yance, instinktmässigt och med uppjudande af
alla sina krafter sträfvade emot att meddela sin
älskade fosterfars dödsfiende de uppenbarelser, hon
kunde hafva att gifva.

Allt mera ursinnigt enträgen blef den hetsige
gubben mot den arma flickan, tills ändtligen hen-
nes svaga krafter gäfvo vika och den späda krop-
pen orörlig sjönk ned på golfvvet, i ett tillstånd af
fullkömlig stelkramp.

Utom sig af raseri öfver detta ihärdiga mot-
stånd, hade mästare Eudes redan lyftat dolken, för
att tillintetgöra sin dödsfiendes verktyg, som ej
ville gagna honom, då ett rysligt larm hördes utan-
före och Chamäleon med förstörda anletsdrag och
kläderna i oordning, som om han komme flyende
från en blodig strid, instörtade i grottan.

— Hjelp, mästare, eller äro vi förlorade! —
ropade han.

— Förlorade!... Huru? — Hvar är Renaud?

— I Fecamp.

— Och Mercurius?

— Också der; men Humbert har i natt blif-
vit tillfångatagen.

— Af hvem?

— Det vet jag icke; förmodligen af prefektens
vakt.

— Ja, men, hur gick det till?

— Icke heller det kan jag säga. Klockan
sex steg Humbert till häst, för att begifva sig till
hållorna; tre timmar sednare kom hans häst ensam
tillbaka. Då jag ej visste, hvad jag skulle tänka,
gick jag till grefve de Bernac och...

— Tyst! näm icke det namnet — sade gub-
ben, fallande honom i talet.

— Ingen hör oss, mästare, och det är er ju bekant, att jag vet allt — sade Chamäleon.

— Du vet mer, än du borde — tänkte mästare Eudes. — Vidare!

— Renaud sprängde genast ut på landsvägen och skickade mig med underrättelse till Mercurius, men han hade ridit bort några timmar förut, utan att säga Catharina, hvart han ämnade sig. Nu skyndade jag med Bernard efter Renaud, som vi upphunno vid flodstranden. I trots af mörkret och det förfärliga vädret började vi anställa de noggrannaste efterforskningar och träffade äntligen, en lieue från Fecamp, på ett ställe, hvarest marken bar de omisskänneligaste spår efter utkömpad strid, en fjeder ur Humberts hatt liggande i den våta sanden. Vi följde spåren efter Humberts häst, ända till ett busksnår, der en ny strid måtte hafva stått; ty grenar och qvistar voro afbrutna och jorden rundt omkring uppsparkad. Här förlorade sig hvarje spår af hästhofvarna och då befalde Renaud mig att skynda hit och uppåda några andra af folket här till vidare efterforskningar, medan han sjelf ville rekognosera i trakten af Fecamp.

Chamäleon hade slutat sin berättelse och bidade med pröfvande blick på hvarje rörelse af gubben, som i häftig sinnesrörelse sakta mumlade för sig sjelf. Under tiden skelade han helt flyktigt bort till de båda medvetlösa flickorna.

I samma stund tilldrog sig ofvanför klipp-springan, som bildade den allmänna ingången till hålorna, ett uppträde af helt olika slag.

Medan Äppelträd lemnade sin post, för att begifva sig ned i hålorna, hade en smalfi skarbåt, icke aktande de illa beryktade klipporna, sakta och behändigt smugit sig fram mellan dem och lagt till vid platformen. Mannen, som förde denna båt, hade med beundransvärd vighet och säkerhet klättrat ända upp till kanten af afgrunden. Sedan släpade han sig, ideligen krypande på alla fyra, ty stormens häftighet tillstodde honom ej att hafva en upprätt ställning, till en ungefär femtio steg derifrån belägen klippa och gaf, under det han beständigt blef liggande på magen, noga akt på honom, som vid tåget hissade sig dit ned. — Sedan omfattade han klippspetsen hårdt med ena armen och höjde upp hufvudet.

I detta ögonblick förnam han från trakten af Fecamp, trots vågornas buller under honom, helt tydligt bullret af en galopperande häst.

— Hvad är detta? — mumlade han. — Är det gend'armerna, eller är det La Chenayes folk? Det måste jag veta.

Han reste sig hastigt upp och sprang, utan att tänka på faran af att kunna nedstörta, till en buske, som var nära det ställe der Äppelträd hade släppt sig ned, samt dolde sig der bland löfven.

Knappt hade han kastat sig ned, förrän en temligen talrik trupp — den kunde väl bestå af tjugofem till trettio karlar — kom framgående på vägen mellan Fecamp och Etretat. I spetsen *redo*

två personer, och det på ofantligt stora, normandiska hästar.

Ungefär i samma höjd med buskaget, hvarest lyssnaren låg gömd, höll den ene in sin häst.

— Der! — ropade han och hela truppen gjorde halt.

— Att i detta djefvulsväder hitta vägen är i sanning en konst — sade den andra.

— Ja, om icke busken der vore, hvarvid jag vanligtvis plär binda min häst.

De båda anförarne stego af och bundo sina hästar vid det betecknade stället.

— Tusan! — brummade en af fotgångarne; — skola vi stå länge här på den här fans vägen?

— Är Peter rädd, han, som kallas Dräpslagaren? — yttrade en af de beridna. — Var nu lugn, min gubbe lilla; vi äro framme nu och snart få vi något att dricka.

— Hvar då?

— Dernere.

— Och hur kommer man ned?

— Bernard skall visa dig vägen. Framåt, gode coësra! Ära den, som äras bör! . . . Du skall vara den förste. — Men, håll i dig. Din aftonmåltid väntar.

— Välan, då, till bords! — ropade coësran! ty det var han och en del af hans värdiga undersåter. Han följde nu den andre ryttaren, som förde honom till tåget, samma tåg, vid hvilket vi sett Äppelträd anträda sin farliga resa. Anblicken af detsamma tycktes ingalunda bringa den hedersmannen coësran ur koncepterna, utan han begaf sig på resan med säkerheten hos en person, som är van att handskas med dylika saker, medan hans ledsagare genom en sakta hvissling gaf den nedanföre stationerade skiltvakten ett tecken.

— Nu kommer turen till dig — yttrade ryttaren, vänd till Peter Dräpslagaren; och denne, liksom alla hans kamrater från underhofvet, den långa Jacqueline icke undantagen, underkastade sig med lika mycken skicklighet som villighet den betänkliga färden.

Allesammans voro trasiga och genomblöta af regnet, men vid friskt mod och väpnade ända till tänderna.

Emellertid gick det en ansenlig tid om, innan den sista af dem hade fulländat sin färd.

— Trettio! — räknade han, som låg gömd bakom buskarna. — Nu återstå endast de der tvenne; — med Guds hjälp skola de väl icke alla komma friska dit ned.

De båda ryttarne gjorde ännu ingen min af att åtfölja sina kamrater. De hade närmast sig ginstbuskarne och stodo några ögonblick helt tysta midt emot hvarandra.

— Så har du då riktigt fullgjort ditt uppdrag, Bernard? — sade äntligen den ena.

— Fullkomligt — var svaret. — Jag smög mig till Fecamp, till baronessan och meddelade henne, att La Chenaye var arresterad. Vidare sade jag henne, att jag skulle följa dig till hålorna och att allt stod väl till, samt sist, att hon sjelf

i daggryningen skulle infinna sig vid stranden vid Etretat.

— Och det lofvade hon?

— Ja. Det var ju allt, hvad som rörde Catharina?

— Allt, min käre Bernard. Du vet nu, hvad du personligen har att göra.

— Med prefekten, ja. Men är det också sant, allt hvad du berättade mig?

— Det svär jag.

— Således verkligen? — De ha för afsigt att lemna oss?

— Jag har det af deras egen mun. — Renaud ämnar afsäga sig sitt nuvarande lefnadssätt, resa, med den der qvinnan du vet, ifrån Frankrike, bemäktiga sig d'Helmonts i Holland nedgrädda millioner och sedan lefva ett herrligt lif i Tyskland eller Italien. — Det der lyssnade jag, mig till i går så, som jag redan sagt dig. — Afven Humbert ämnar göra så, som jag sade. — Nu känner du La Chenayes hemlighet, Bernard. — Jag har ingenting förtegit; icke ens det, som Mercurius nu har utfört.

— Välan, då!... du har således rätt, Chamäleon; vi måste handla. Det är på högsta tiden; eljest uppoffra de oss, utan både blygsel och ånger. De sönderbryta helt tanklöst de verktyg, hvilkas trogna tjänster de ha att tacka för sin makt.

— Således är du beredd? Handla då, såsom vi hafva öfverenskommit.

— Jag skall handla.

— Du återvänder till Fecamp och följer sedan Catharina till Etretat.

— Så gör jag.

— Vi förblifva således trogna vänner och kamrater, huru det än må gå?

— Det svär jag.

— Och jag med. — Upp, då!... Oss vinkar makt och rikedom. Våra blifva nu dessa skatter, dem vi hafva måst hjälpa till att sammanhopa. Stunden är kommen, då man måste arbeta för egen räkning.

— Alltså i daggryningen vid Etretat.

— Det är afgjort. Nu går jag ned.

— Har du lösen?

— Ja. Den lyder: Hermes.

— Det är rätt.

De båda karlarna gingo åter bortåt djupet, der rotvälskarne hade låtit nedsänka sig.

Så snart de vändt sig om, för att aflägsna sig, hade den i buskarne gömde, helt sakta börjat uppveckla ett långt tåg, hvilket han nyss burit omkring höfterna som en gördel. Tillika hade han med sin stora fällknif, som han bar i fickan, skurit en lång remsa ur sin yllerock.

De båda karlarna kvarstodo ännu på det ställe, hvarest tåget var fästadt, vexlande med hvarandra några ord, dem den starka blåsten för lyssnaren gjorde obegripliga. Sedan halade Chamäleon sig ned med den snabbhet och vighet, som vinnes endast genom öfning, hvaremot Bernard gick till hästen och fattade dess tygel.

I detta ögonblick rusade mannen från fiskarbåten på honom och hade kastat omkull honom, bundit hans händer och satt sin knif på hans strupe, innan han hann besinna sig det aldra ringaste.

— Ett enda ljud och du är dödens — var angriparens uttryckliga förmaning.

Och för att gifva mera kraft åt sina ord, lät han knifspetsen lindrigt rispa upp skinnet på Bernards bröst.

Denne sade ej ett ord och sökte icke göra en enda rörelse; han insåg, att döden var säker, öfverhängande och färdig att gripa sitt offer.

Fiskaren stödde knäet mot sin kullslagne fiende, höll honom med kraftig hand fast, tog knifven mellan tänderna och grep med den fria handen i snöret, som låg bredvid honom. Han hade redan förut gjort i ordning en snara, som han nu lade kring Bernards handlofvar och drog hårdt åt. Han fästade fångens båda armar längs kroppen, genom att slå repet kring höfterna och derefter snöra det kring benen ända till fotknölarne.

Bernard kunde ej röra sig.

Fiskaren, som med utomordentlig färdighet utfört denna handling, tog nu tygstycket och gjorde deraf en kafvel, hvilken qväfde i strupen de skri, som fången skulle velat utstöta.

Fiskaren lutade sig ned tog Bernards kropp i sina starka armar, lyfte upp honom från marken, kastade honom på axeln och bar honom bort till den del af klippan, som sköt ut öfver hafvet, och der han blifvit störd af Chamäleons och Bernards ankomst.

Sedan han uppnått den lilla klippkäglan, lade han Bernard ned på marken, höll sig väl fast i klippan och lutade sig ut öfver djupet. Med venstra handen drog han till sig ett rep, som var slaget kring det utskjutande klippstycket och tycktes, likt det hvaraf Äppelträdet och Chamäleon betjenat sig, räcka ända ned till hafsytan.

Efter några minuter var repet uppdraget och dess våta ända visade att det hängt ned i vattnet.

Han lade repet under armarna på fången, som tycktes vara mera död än lefvande, och fästade det med en stark knut på ryggen på honom.

Derefter tog han åter Bernard i sina armar, bar honom bort till klippans rand och lade ned honom derstädes. Den olyckliges ansigte var alldeles purpurrodt och ögonen stodo vidöppna; men dessa ögon saknade tydligen synförmåga. Han var nära att qväfvas genom kafveln och hade alldeles svimmat af.

Fiskaren tycktes ej bry sig om sin fånges farliga belägenhet. Han höll med venstra handen väl fast i repet, för att hindra kroppen från att rulla ned i djupet, och tog med den högra upp ur fickan något, som ej kunde urskiljas i det djupa mörket.

Fiskaren lät det, som han höll i handen, falla ned i nattnet. Ögonblickligen upplystes klippans fot af ett klart, blåaktigt sken, vid hvilket man kunde urskilja en liten bräcklig båt,

som sköttes af blott en man och tycktes kämpa mot stormen.

D'Helmont talade sanning — mumlade härvid mannen på klippan; — det brinner verkligen i vattnet.

Ljuset slocknade och med ansträngning hållande sig tillbaka, för att ej sjelf blifva nedryckt i djupet, lät mannen Bernard långsamt nedglida, så långt som tåget räckte. Derefter sprang han upp med ett utrop af belåtenhet, skred fram till småskogen, der de båda hästarna stodo bundna, fattade deras båda grimmor med stadig och stark hand förde de motsträfviga djuren tätt intill randen af grunden.

Med en blixtnabb rörelse hade han redan ur fickan upptagit sin knif och stött den i bröstet på en af hästerne, så att denne, högt gnäggande at smärta, stegrade sig och störtade ned i vågorna, dragande med sig sin med honom tätt sammanbundne kamrat.

— Godt! — mumlade mannen tillbakaträdande och afputsade på markens gräs den blodiga knifven.

Sedan lyssnade han mycket noga och kastade sig derefter skyndsamt ned på marken igen, för att krypande uppnå sin förra lyssnareplats under buskarna.

Det var också hög tid; ty just nu började en dunkel gestalt dyka upp ur hålan, der det andra tåget hängde, så en till och vidare en, och så oupphörligen, tills den gömde åter hunnit räkna ända till trettio stycken. De båda sista förblefvo i närheten, medan alla de öfrige stannade på något afstånd, synbarligen afvaktande deras befallningar.

Den ene af de två var mästern Eudes, den andre den röfvare, hvilken vi först funno såsom vaktpost vid nedgången till hålan.

Under ett hviskande santal, hvaraf lyssnaren för stormens skull ej kunde höra någonting, tycktes mästern Eudes utdela befallningar, dem den andre vörnadsfullt afhörde och tycktes lofva att efterkomma.

— Jag kan således förlita mig på dig? — var slutet af samtalen, hvarunder de talande hade kommit nära nog, för att tydligen blifva hörda. — Du vet, att min arm räcker tillräckligt långt, för att kunna straffa dig, om du skulle svika.

— Jag *skall* icke svika, herre — var den andres beslutsamma svar. — Ingen skall lemna grottorna, förrän ni kommer igen, det svär jag.

Mästern Eudes nickade och gick till de andra karlarna, för att i spetsen för dem genast antråda färden till Fecamp.

Den, som skulle stanna kvar, satte sig helt lugnt på ett klippstycke och väntade der, alldeles orörlig till stor förtret för lyssnaren, hvilken, fullt öfvertygad om, att en dylik öfverrumpling, som den med Bernard, ingalunda skulle kunna lyckas honom här, förgäfves ansträngde sin hjerna med funderingar, huru han skulle kunna bli den besvärlige vaktaren qvitt.

— Det går ej på något sätt — slöt han sin

förtviflansfulla monolog. — Han skulle varseblifva den minsta rörelse af mig... Och om han skriker, så komma alla hans kamrater upp ur hålan, till hans undsättning. Jag hade, i så fall, genom min oförsigtighet åstadkommit en förfärlig katastrof och förderfvat alltsammans. — Nej, d'Helmont har rätt: klokhet och försigtighet framför allt. Och ändå... ändå förflyter natten och jag har annat att göra, än att ligga här. — I daggroningen skall Catharina vara nere på stranden vid Etretat. — O!... äfven jag skall vara der och fru baronessan måste då säga mig, hvad det har blifvit af den fattiga Jeanne. — Den förnäma damen skall göra räkenskap för trädgårdsmästarens systerdotter. — Ha! hvad jag lidit, skola och andra få lida. — Hämd!... hämd, framför allt!... Och sedan döden, om det så måste vara.

Ännu bibehöll den vakthafvande röfvaren sin raka, aktgifvande ställning; och erkännande att hvarje vidare företag på detta ställe var omöjligt, böjde den lyssnande sitt återtag, ehuru krypande tills han fann sig nog långt borta, för att icke bli bemärkt.

Nu reste han sig upp och skyudade till stranden, i riktning åt Etretat.

Tre gånger å rad kastade han sådana der lysande kroppar som förut i hafvet, och väntade sedan, såsom det syntes, med mycken kauslospänning.

Nu upplågade ett fjerde, alldeles likadant sken ur vågorna, på något afstånd, men slocknade genast.

— Godt! han har förstätt mig! — mumlade lyssnaren. — Nu är det din tur, Jeanne.

Han fortsatte sin väg och hade snart försvunnit i den betecknade riktningen.

Röfvaren på klippan hade ganska väl märkt de upprepade skenen på vågorna; men i de täta och hvarannan korsande blixternes chaos hade han knappt fäst någon uppmärksamhet dervid, så mycket mer, som hafvets fosforiska sken vid denna kust hör till de vanliga företeelserna.

XXXIX.

Diana och Alda.

Den förut omnämnda praktfullt möblerade grottan nere i klippan var nu upptagen endast af de båda flickorna och skildes genom dörrdraperiet från den mellersta grottan.

Mästern Eudes hade ej väl hunnit aflägsna sig, förrän de båda offren tycktes utan att dock återfå sitt medvetande, befrias från den tyngd, som tryckte på dem.

Alda, som nyss haft ett så förfärligt nervanfall, tycktes plötsligen njuta af ett välgörande och stärkande lugn.

Hennes andedrägt återfick småningom sin

vanliga jemnhet och hennes bröst höjdes regelmessigt.

Hennes anletsdrag förrådde matthet och trötthet, men det uttryck af smärta, som förut funnits der, hade alldeles försvunnit från detta tjusande ansigte.

Dianas kataleptiska stelhet hade snart försvunnit och lemnat rum åt ungdomens vanliga spänstighet. Men hennes ögon voro ännu alldeles tillslutna.

Chamäleon hade säkerligen slagit sig ned i någon af de yttre grottorna med det folk, som lemnats kvar åt honom, för att bevaka denna tillflyktsort, ty en djup tystnad rådde omkring de båda flickorna.

Ungefär en half timme efter mästern Eudes' bortgång öppnade Diana sina ögon, och Alda gjorde en rörelse.

Ståtbällarens dotter kastade först en oviss, irrande blick omkring sig. Derpå reste hon sig långsamt upp i stolen och förde handen öfver pannan.

Hon utstötte en djup suck, tillslöt ögonen, öppnade dem åter, som om hon smånigom velat vänja sig vid det starka skenet från den bredvid henne stående lampan, och sträckte ut armarne.

Hennes blick föll nu på Aldas kropp, som låg utsträckt på golvet.

Hon kväfde ett skri af fasa.

— Alda? — sade hon.

Alda höjde nu i sin ordning upp sina ögonlock, men svarade icke.

— Alda! — återtog Diana och reste sig upp för att gå bort till sin kamrat i fångenskapen, — Alda, svara mig! Lider ni? Huru är det med er?

Den tillfrågades läppar rörde sig sakta, men förmådde ej framsläppa ett enda ljud.

Diana lade sig på knä bredvid henne och tog hennes händer.

Alda darrade.

— Alda, min bästa vän! vakna upp! — sade Diana med sin mest smekande stämma.

Hon samlade sina krafter och lyckades lyfta upp den till hälften afsvimmade samt bälla henne uppe, genom att slå sin arm kring hennes smärta lif.

— Alda! — upprepade hon. — Frukta ingenting? det är jag, det är Diana! vi äro ensamma.

Dessa sista ord tycktes utöfva en elektriserande verkan på det arma barnet, ty hon öppnade genast åter ögonen, genomlopp med en snabb blick rummet och utstötte en suck af lättnad.

— Ensamma? — upprepade hon.

— Ja — sade Diana.

— Hvar äro de då?

— De ha gifvit sig af.

— Alla?

— Jag tror det.

— Alda såg upp på Diana och utbrast efter en stunds tystnad:

— Ah, de skola komma tillbaka!

Hon reste sig härvid upp och gick bort till dörren, hvars tunga draperi hon försigtigt drog åt sidan.

Den mellersta grottan var tom.

— Ingen! — sade hon.

— Ni ser ju — svarade Diana — att vi äro fria.

— Fria! — utbrast Alda — våra olyckor skulle då ha nått sitt slut.

Diana skakade sorgset på hufvudet.

— Ni förstår mig icke — sade hon — vi äro nu så fria, att vi kunna utbyta våra tankar, eftersom vi äro ensamma. Den verkliga friheten skola vi aldrig återfå!

Alda hade vändt tillbaka till sin kamrat. De stodo båda midti rummet, deras blickar sänkte sig med ett likartadt smärtsamt uttryck i hvarandra. De liknade tvenne beundransvärdt val huggna statyer af Lidandet.

De öppnade båda sina armar, togo ett steg framåt och kastade sig i hvarandras famn, under det en djup suck, en snyftning på samma gång höjde sig ur deras bröst.

De stodo länge på detta sätt, hårdt omslutande hvarandra med sina armar, samt blandade sina tårar och sin smärta.

Alda lösgjorde sig först från den djupa rörelse, hvori de båda varit försänkta.

— Ah — utropade hon med feberaktig häftighet — ett sådant lif är outhärdligt! Att lida, det vi måste utbärda, det är icke att lefva och dödens ro är att föredraga tusen gånger framför dessa oupphörliga qual.

— Hvad är att göra? — sade Diana nedslaget.

— Vi måste söka bedraga våra vaktares vaksamhet och undslippa våra böddlar. Vi måste fly!

— Fly! Huru då? På hvad sätt? Men veta vi då, hvar vi befinna oss? Huru ha vi kommit hit? Hvem har fört oss hit? Vi veta ju ingenting, Alda, och vi förmå ej heller något.

Alda sänkte sorgset sitt hufvud.

— Hvad har jag gjort — mumlade hon — för att min far skulle så öfvergifva mig?

— Er far! — upprepade Diana förvånad. — Ni har ju sagt mig, att ni ej känd honom.

— Min far, Diana? ... Fast ja, det är sant, jag har aldrig känt den, som naturen skulle tillåta mig gifva detta namn, men det finnes en annan, som jag lärt mig kalla fader, en man, som vårdat mig i min barndom och undervisat mig i ungdomen. ... en man, som på mig slösat hela sin ömhet och tillgifvenhet, kortligen, en man, som har rättighet till hela min tacksamhet och är den enda varelse på jorden, jag någonsin älskat. O, Gud är mitt vittne, att jag aldrig gjort mig ovärdig hans välgörningar och likväl öfvergifvit han mig. ... mig, som han brukade kalla sin dotter.

— Öfvergifva er, Alda! Hvarför anklaga honom? Han lider kanske ännu mera än vi.

— Om han ej öfvergifvit mig, skulle jag icke vara i denne förfärlige gubbes våld.

— Men om de skulle fört bort er med våld, lika som de gjort med mig?

— Det är omöjligt utan min fars vilja.

— Hvarföre då?

— Han är alltför mäktig, att man skulle kunna bära våld på dem, han älskar och beskyddar!

— Men äfven min far är mäktig, Alda — inföll Diana. — Min far är en af hela hofvet aktad ädling, min far är ståthållare öfver Paris...

— Hans makt sträcker sig ej så långt som dens, jag kallar min far.

— Huru?

— Endast människorna äro lydiga er fars vilja, hela naturen följer min fars.

— Jag förstår icke, Alda.

— Ack, Diana, ni skulle ej kunna förstå mig, ty jag kan ej själf förklara det för mig. Jag kände denna makt, utan att kunna förklara orsaken. Men, jag upprepar det, han måste ha öfvergifvit mig, ty jag skulle annars ej varit underkastad detta djupa lidande.

Alda föll med dessa ord ned i en stol och lutade sin bleka panna i sina händer. Diana betraktade henne under tystnad några ögonblick, ty hon vågade ej störa denna stumma smärta.

— Ni vet således icke, Alda — återtog hon dock efter en stund — huru ni blifvit bortförd?

Alda höjde åter hufvudet.

— Jag vet det icke! — svarade hon.

— Ni påminner er intet?

— Intet.

— Det är sällsamt!

— Jag ser mig ännu vara hos min far: det var afton och någon fest på Saint-Germains marknadsplats... det minnes jag... Min far talade med mig om en ung man, som han otåligt väntade... "Denne unge man skall blifva din bror" sade han till mig... Jag hörde honom berätta ett hemlighetsfullt och märkvärdigt äfventyr... Jag tycker mig finna, att jag somnade, innan berättelsen var slutad... Jag uppvaknade åter i detta rum... ni var hos mig, blek och liflös... jag kände mig alldeles förkrossad af matthet... En gubbe stod framför mig... hans ansigte var förfärligt att skåda... ah, detta ansigte, det känna vi nog nu, min stackars Diana! Trenne maskerade män omgäfvoss... Våra lidanden började, men hvad har händt sedan dess? huru mycken tid har härunder förflutit?... Jag vet det icke, mitt minne är i detta afseende alldeles tomt och redlost.

— Det är förunderligt! sade Diana.

Då Alda ej visste något och ej ens kände den vetenskap, åt hvilken hon lemnade sin hjälp, var det icke underligt, om hon trodde D'Helmont ha öfvergifvit henne, ehuru hon likväl icke kunde förklara sig orsaken dertill.

— Men huru har ni kunnat falla i händerna på våra bödlar, Diana? sade Alda och sökte frigöra sig från de tankar, som trängde sig på henne.

Diana rodnade djupt och sänkte förvirrad sitt hufvud.

— Jag har redan sagt er det, stammade hon.

Alda tog hennes händer.

— Det är sant, det är sant, sade hon, ni har sagt mig det och jag förnyar likväl åter er smärta. Förlåt mig.

Diana lutade sig intill henne, slingrade sin arm hårdare omkring hennes lif och tryckte en kyss på sin olyckskamrats hvita och rena panna.

— Älskar ni honom ännu? — sade Alda och faste en forskande blick på den unga flickan.

— Honom? — sade Diana och skälfde till.

— Ja, grefve de Bernac?

Diana svarade icke, utan dolde sitt ansigte vid Aldas bröst.

— Svvara Diana! — sade Alda sakta. — Skulle ni ännu älska honom.

— Jag blyges! — mumlade Diana.

I detsamma hördes ett stort oväsen från de andra grotterna: skrik, vapengny och sång.

Diana och Alda betraktade hvarandra bleknande och tryckte sig intill hvarandra.

— Hvad kan det vara? — sade Alda.

— De komma kanske tillbaka! — svarade Diana och darrade af fruktan.

Bullret upphörde plötsligt och en djup tystnad inträdde.

Alda, som synbarligen var den modigaste, gjorde sig lös från Diana och gick bort till dörrdraperiet, som hon drog åt sidan. Mellersta grottan var ännu öde.

Alda gick ditut och undersökte de båda andra grotterna.

Äfven dessa voro öde. Hon gick då bort till den fjärde öppningen, som stod i förbindelse med de stora grotterna som äfvenledes var tillsluten med ett draperi. Alda lyfte försigtigt upp detta, men hennes blick hejdades nu af en tjock ekdörr, hvilken hon förgäfvos sökte öppna, emedan den var fast tillstängd utanför. Den unga flickan lät draperiet åter falla och lyssnade, men det förblef tyst.

— Nå? — sade Diana, då Alda återvände.

— Intet! — svarade Alda.

— Men bullret vi hörde?

— Jag vet ej orsaken: vi äro instängda.

— Min Gud! skola vi då aldrig få återse solens ljus?

Alda svarade ej: hon tycktes vara försänkt i ett djupt begrundande.

De båda unga flickorna befunno sig då i mellersta grottan, på tröskeln till det rum, hvarifrån de båda nyss gått ut. Midtemot dem fanns en af de grottor, som vi ofvanför omtalat.

Denna grotta, som innehöll en mängd apparater af olika slag, liknade ett kemiskt laboratorium. Aldas blick stannade dock ej vid dessa, utan vid något, som fanns på det midt i grottan stående bordet.

Detta var en i afseende på sin storlek och styrka förträfflig korallgren, fästad på en fot af fint utskuren ek. Denna gren var behängd med en mängd små guld- och silfvermynt, hvilka gäfvode den utseende af ett med okända frukter behängdt träd.

Alda tyckte sig förut ha sett denna dyrbara gren.

Den unga flickan stod der orörlig med vidöppna ögon, purpuröda kinder och starkt vågande barm, såsom vore hon tjusad genom åsynen af något hemlighetsfullt föremål, hvilket hastigt förvirrat hela hennes varelse.

— Huru är det Alda? — frågade Diana, som varseblef sin olyckskamrats djupa rörelse och med ögonen följde riktningen af hennes blickar. Huru är det?

Alda tycktes ej ha hört denna fråga. Hon gick hastigt ut i laboratoriet, stannade framför bordet, lutade sig ned, för att närmare betrakta korallgrenen, rörde vid den med fingret och föll med ett skri ned på knä.

Diana, som blef alltmera förvånad, skyndade till henne och sökte resa henne upp, men Alda gaf henne med handen tecken att hålla sig af-sides.

— Lemna mig — sade hon med djup stämma — lemna mig. Jag ber! låt mig bedja!

Diana drog sig förvånad tillbaka. Alda låg under flera minuter kvar på knä framför bordet, med pannan lutad mot händerna, och tycktes ifrigt bedja.

Slutligen steg hon åter upp, lutade sig ånyo öfver bordet och pekade på korallgrenen, sägande:

— Diana förtvifla ej längre! Vi skola bli räddade.

— Huru? Hvad säger ni? — utbrast ståt-hållarens dotter.

— Jag säger — upprepade Alda — att vi ej längre skola förtvifla, att vi böra förlita oss uppå Gud, ty här är beviset på, att han snart skall rädda oss från det förfärliga öde, hvaraf vi träffats.

— Alda! . . . är ni tokig, stammade Diana förskräckt, jag förstår er icke.

— Kom! — sade Alda, samt tog Diana vid handen och drog henne med sig in i den grotta, der de förut varit.

Diana lydde utan motsägelse.

— Förstår ni icke? — sade Alda och satte sig. Nåväl, Diana, jag skall förklara er orsaken till mitt så plötsliga hopp om en snar befrielse.

— Jag har sagt er — fortfor Alda, efter ett ögonblicks tystnad — att jag aldrig känt mina föräldrar, att mina första minnen gingo tillbaka till en för mig ännu oviss tid, då jag var tillsammans med ett irrande band af dessa enfants perdus, som man kallar sigenare.

Var jag född ibland dem? hade jag blifvit stulen af dem? Detta är en hemlighet, som jag aldrig lyckats genomtränga.

Jag visste ej, huru gammal jag då var. Jag var mycket liten, men mitt förstånd var likväl tillräckligt utbildadt, att jag både kunde förstå, hvad jag såg och hörde.

Bland sigenarne fanns en gammal qvinna, som hos mig in jagade en djup förskräckelse.

Jag var dessutom ej den enda, på hvilken hon utöfvade en dylik inverkan. Inom hela trup-

pen vördades och lyddes hon af alla med en vid-skeplig fruktan.

En natt — denna natt skall aldrig utplånas ur mitt minne! — väcktes jag plötsligt upp utaf en af sigenarcheferna. Han befalde mig stiga upp och förde mig till ett tält, i hvilket brann en klar eld.

Jag knuffades ditin och befann mig ensam med den gamla sigenerskan. Hon låg på en bädd af torra löf och var ännu hemskare att åse än vanligt.

Hennes ögon lyste af en öfvernaturlig glans, hennes ansigte var likblekt och munnen färglös. Hennes hvita, upplösta hår föll i långa stripor omkring hennes hufvud. Hennes andedrägt var kort. Hon fattade min hand med sina iskalla fingrar.

— Alda — sade hon — jag hatar dig! Din födelse har förorsakat min olycka, i det den uppreste ett oöfverstigligt hinder mellan mig och min jordiska lycka. Jag skall dö, jag står vid randen af min sista timme och jag hvarken kan eller vill förlåta dig det onda, du gjort mig. Men jag måste lyda ödets befallningar. Hög dina ögon och se hit!

Jag lydde under tystnad och rigtade mina blickar på det ställe, som hon utpekade. Jag såg nära hennes bädd en korallgren behängd med mynt, å hvilka sällsamma bokstäffer och tecken voro inristade.

— Denna korall — sade den gamla sigenerskan — har uppfiskats af din far. Den har beredts enligt den kabalistiska vetenskapens regler. Den egér en öfvernaturlig kraft och stora egenskaper. Den är i samband med din framtid. Jag hatar dig, Alda, och jag har, för att skada dig, med denna korall gjort de förfärligaste besvärjningar. Jag dör, i förhoppning om att dessa icke skola vara förgäfvade. Men ödet har befalt mig att underrätta dig derom. Denna gren, som din far sökt göra oförstörbar, har af mig gjorts svag och bräcklig. I samma ögonblick den sönderbrytes, skola stora olyckor drabba dig, och du skall dö under de plågsammaste smärtor; men så länge den ännu är hel, skall du icke ha något att frukta, äfven om du råkar i de mest kritiska omständigheter. Denna korall skall alltid stå för dina ögon under din lefnads viktigaste ögonblick. Betrakta den då väl, Alda, om du ser den oskadd, har du intet att frukta, men hoppas ej mera, om en enda gren är söndrig. Detta skall vara min hämd. Gå nu! jag vill ej mera återse dig. Låt mig dö.

Härvid utstötte den gamla sigenerskan ett vildt skri, utan att gifva mig tid till att yttra ett ord. Den man, som fört mig till hennes säng, tog mig i sina armar och kastade ut mig.

Jag föll, alldeles tillintetgjord af förskräckelse, ned på marken.

— Dagen derefter — fortfor Alda, i sin berättelse, tyckte jag mig uppvakna ur en plågsam dröm.

Jag visste ej, hvad jag skulle tänka och vågade ej anförtro mig åt någon, utan närmade mig

försagd det ställe, der den gamla sigenerskans tält stod. En del af truppen stod tyst omkring tältet.

Den gamla qvinnan hade dött under natten och man skulle begrafva henne med alla de ceremonier, som under dylika omständigheter voro brukliga inom denna kast.

Jag tänkte dock mest på korallgrenen, hvilken jag hade djupt inpreglat i mitt minne.

Jag ville ovilkorligen återse denna gren och fäste mina nyfikna blickar på ingången till tältet, som var tillsluten för alla.

Jag väntade, fast besluten att begagna mig af första tillfälle, som erbjöde sig, för att tillfredsställa min nyfikenhet.

Den dödas kropp fördes till en närliggande skog, der man enligt vanligt bruk anordnat en graf.

Hela bandet, gubbar, män, qvinnor och barn åtföljde liket och jag stod ensam vid den afidnas tält, utan att bemärkas af någon.

Jag smög mig utan tvekan bakom en buske nära derintill och när de sista sigenarne försvunnit bakom de första träden i skogen, skyndade jag in i det nu öfvergifna tältet.

Ingenting var der förändradt. Bädnen, på hvilken den döda legat, var ännu kvar. Några lerkärl lågo på marken och på en pall märkte jag några hopkastade kläder, hvilka den gamla qvinnan lemnat efter sig.

Mitt hjerta bultade så, att mitt bröst höll på att gå sönder, och en känsla af fasa bemäktigade sig mig. Emellertid hade jag nog kraft att beherska denna själsrörelse och jag begynte mina efterforskningar efter korallgrenen.

Men jag sökte förgäfvat. Det dyrbara föremålet var försvunnet. Hvad hade det blifvit af det? Hade sigenarne bortfört det? Hade den gamla förstört det, innan hon dog? Var det icke kanske till slut blott en dröm af min inbillning, som jag envisades att dåraktigt jaga efter. Jag visste icke, hvad jag skulle tänka.

Jag öfverlemnade mig åt de mest fantastiska förmodanden. Tiden ilade framåt, men jag tänkte icke på att begifva mig bort. Min hjerna arbetade våldsamt. Småningom återvände rädslan, som jag öfvervunnit, med ännu större styrka och beherskade mig helt och hållet.

Jag tyckte, att jag hade begått ett slags helgerån, då jag inträngt i denna boning, ur hvilken döden nyss hade utgått. Natten nedsänkte sig hastigt och i den halfdager, som herrskade omkring mig, antogo de omgifvande föremålen för mig djefvulska gestalter.

Fruktan isade mina lemmar och beröfvade mig min rörelseförmåga. Mina tänder skallrade, mina händer darrade, en kallsvett rann nedför min panna; och oaktadt alla mina ansträngningar kunde jag icke taga ett steg framåt för att fly bort.

Huru länge räckte denna grymma pina? Jag vet det icke. . . Jag var vansinnig, eller åtminstone under inflytande af en sinnesrubbing, hvilken mitt förnuft var urstånd att bekämpa.

Slutligen lät ett buller höra sig. Det var utan tvifvel sigenare, som återvände till sitt läger; men i första ögonblicket trodde jag, att man kom för att söka mig och föra mig till döden. Min fruktan fördubblade sig och jag återfick min rörelseförmåga, samt ilade med pilens snabbhet ut ur tältet.

Det var natt; jag sprang rakt fram utan att veta, hvart jag stälde mina steg. Beherskad af min fruktan, och i den tro, att jag var förföljd, lät jag min färd gå genom skog och ängar, sargade mina fötter på hvassa kiselstenar och sönderref mina kläder mot törnen, tills jag, uttömd af trötthet, hunger och ansträngning, nedsjönk vid foten af en klippa utan medvetande om min belägenhet.

Alda tystnade.

— Nå väl — sade Diana — är din berättelse slut nu?

— Ja — svarade den unga flickan.

— Men huru har det gått dig sedan efter denna förskräckliga natt?

— Du vet det, Diana, jag har redan berättat dig det. Gud sände en af sina utvalda i min väg, för att bistå och skydda den stackars fader- och moderlösa. Det var den man, som fann mig halfdöd i ett okänt land, och hvilken jag sedan benämnt min fader.

— Och denna korallgren? fann du den icke i tältet?

— Nej.

— Och har du icke sedermera återsett den?

— Aldrig, ända till det ögonblick då den nyss mötte mina blickar.

— Har du meddelat denna besynnerliga händelse åt honom, som du kallar din far?

— Nej. Under det jag uppväxte har denna händelse, som jag berättat dig, förblifvit inristad i mitt minne, men den syntes mig så orimlig, så föga trolig, att jag slutligen kom till den öfvertygelsen, att den icke egt rum, och att detta minne endast var verkan af en dröm, som anslagit min unga inbillning. Derföre har jag icke omtalat den för min far.

— Men Alda, denna händelse är troligtvis intet annat än verkan af en dröm.

— En dröm! — utropade Alda. — Huru vill du då förklara närvaron af denna korallgren på detta ställe, på detta bord, med ett ord der, vi nyss hafva sett den. Kom ihåg, Diana, den gamla sigenerskans ord: »Denna korallgren skall ständigt visa sig för dig vid de afgörande händelserna i ditt lif», har hon sagt mig.

— Nåväl, Alda, hvad sluter du här af.

Forts.